

[Aksel Larsen.]

tilpas lang, men når han skulle tage det hele i én eneste tale, måtte den blive yderst almindelig og sporadisk.

Dog må jeg erkende, at han udtalte sig ret præcist, da han sagde, at Tysklandsproblemet er det største og alvorligste af de uløste spørgsmål af konkret karakter, der skiller øst og vest. Jeg tror, udenrigsministeren roligt kunne have tilføjet: og som kan bringe freden i Europa og dermed verdensfreden i fare. For det er jo sandheden, at hvis der noget sted i Europa findes noget, der kan bringe verdensfreden i fare, så er det de uløste konfliktspørgsmål i forbindelse med Tyskland. Der er to muligheder for konfliktens løsning. Den ene er en revanche krig for at genetablere Tysklands grænser fra 1937 — og at der er kræfter, i Vesttyskland i hvert fald, som interesserer sig for at agitere for noget sådant, det ved vi — og den anden mulighed for en løsning består i en traktatlig fastlæggelse af grænsedragningen i Centraleuropa.

Jeg tror, regeringen over for stormagterne burde gøre det synspunkt gældende, at nu må man sikre noget større stabilitet i vor verdensdel derved, at man får fastlagt grænserne, og det kan formentlig kun bestå i en fastlæggelse af grænserne dér, hvor de faktisk blev draget ved verdenskrigens afslutning. Jeg er sikker på, at det ville bidrage til en fredelig udvikling og bidrage til løsningen af mange andre problemer, hvis den danske regering foruden at gøre sine synspunkter i denne henseende gældende over for de interesserede stormagter og ikke mindst over for Danmarks allierede under en eller anden form afgav en erklæring om, at den betragter Oder-Neissegrænsen som en varig realitet. Jeg er ganske klar over, at den danske regering ikke ensidigt kan fastlægge denne grænse, men den kan naturligvis udtale sin mening om det — jeg tror, det vil have betydning — og jeg mener, at vi som nabostat til Tyskland er berettiget til at vie dette spørgsmål meget stor interesse. I øvrigt kunne naturligvis vort forhold til vor sydlige nabo fortjene en særlig behandling her i tinget, ikke mindst da der synes at foregå en del, som folkettinget ikke har haft lejlighed til at beskæftige sig med eller tage stilling til.

Jeg skal kun nævne en enkelt af disse

sager; jeg vil nævne, at der i fjor i dagspressen fremkom forlydender om, at der mellem den tyske og den danske regering forhandlede om en flygtningeaftale, der skulle træde i kraft under en eventuel kommende krig mellem øst og vest. Disse forlydender blev på det heftigste dementeret af såvel dansk som tysk udenrigsministerium. De blev dementeret af den danske statsminister, de blev dementeret af den slesvig-holstenske indenrigsminister, Schlegelberger, og dementionerne blev mindre og mindre heftige og mere og mere udsvæbende, og det endte med, at der kom en erklæring fra Kielregeringen om, at hvis der overhovedet var tale om nogen aftale, så drejede det sig vistnok om en plan, der skulle forhindre, at civilbefolkningen i Hamborg og lignende nordtyske byer flygtede til Danmark i krigstilfælde.

Imidlertid fik vi kendskab til en protokol fra et møde, der har været holdt den 12. juni 1965 mellem repræsentanter for den danske og den slesvig-holstenske regering. Det fremgår af denne protokol og af andre oplysninger, at der i hvert fald siden 1963 har været forhandlet om en sådan flygtningeaftale, og det fremgår også af denne protokol, at de forskellige i forhandlingerne implicerede vidste adskiltigt mere om sagen, end de havde villet vedgå i deres dementioner.

Således skal ifølge denne protokol Slesvig-Holstens indenrigsminister, Schegelberger, i et længere indlæg have talt om det dansk-tyske samarbejde på alle mulige områder og også om civilbefolkningsbeskyttelsen i tilfælde af krig. Han skal have sagt, at man naturligvis anerkendte de af NATO fastlagte grundlæggende principper for flygtningepolitikken, den såkaldte „stay-put-policy“, altså „bliv hvor I er politik“, men han sagde videre, hvilket jeg beder den højtærede formand om tilladelse til at citere:

„Det måtte imidlertid forudses, at det i særlige situationer ikke ville være muligt at bevare flygtningestrømmene inden for landets grænser. I denne henseende var situationen særlig vanskelig i Slesvig-Holsten, hvis det skulle blive nødvendigt at rømme en storby som Hamborg. Med denne situation for øje slog dr. Schegelberger til lyd for den psykologiske værdi af, at der på forhånd blev skabt en positiv dansk indstilling til at modtage